

Teszársz Károly

1855 október 22-én született Budapesten. Munkásszülők gyermeke volt, ~~akik~~ 13 éves korában a budapesti Oetl-testvérek vasöntődjébe adták inasnak, itt szabadult fel 1871-ben. 1873-ban vándorutra indult, hogy külföldön gyarapítsa szakmai tudását. Bejárta Ausztriát, Németországot megismerkedett a német munkásmozgalommal és annak ~~vezetőkörének tagjaival~~ élharcosaival. Főleg a szakszervezeti mozgalom iránt érdeklődött. 1877-ben katonai szolgálatra kellett bevonulnia. Résztvett a boszniai okkupációs hadjáratban. Leszerelése után teljes erejével hozzálátott, hogy a német munkásmozgalomban szerzett tapasztalait idehaza értékesítse. Műhelyről műhelyre járt és agitált a munkások között. A gyárosok persze rossz néven vették, hogy öntudatra ébreszti a dolgozókat és többször megrendszabályozták, ~~akik~~ nem hagyták dolgozni, ~~hábár~~ a legjobb szakmunkások közé tartozott. De nemcsak a tőkésék üldöztetésével, harcolnia kellett a munkások közömbösségével szemben is. Csak a nyolcvanas évek közepén indult meg a magyar munkásosztályban a szervezkedés iránti érdeklődés. Teszársz fáradhatatlan agitáció után megalakította a vasöntők asztaltársaságát. Ebből a kis magból nőtt ki a vas- és fémöntők segítő egyesülete. Ettől kezdve Teszársz a vasöntők elismert vezetője és tanácsadója. 1877-ben ő képviselte a vasöntőket az Általános Munkásbetegsegélyző Pénztár közgyűlésén. Innen került a párt- és a szakszervezeti élet központjába. 1890-ben már nemcsak a vasöntőknek, hanem az egész vasipari szakmának vezető egyénisége. 1893-ban a Vasöntők Egyesületének elnöke, 1897-ben a Vas- és Fém-munkások szaklapjának szerkesztőjévé választják. Emberfeletti munkát végzett ebben az időbe. Az Egyesület elnöke, a lap pénztárnoka, ~~szervező~~ szerkesztője és kihordója egyszemélyben. Hóna alatt a lap példányaival odaállt a gyárkapuk elé és agitált fáradhatatlanul, szervezte a munkásokat. Nem elégedett meg a kicsiny, szétforgácsolt munkásszervezetekkel, a szakszervezetek országosításán és központosításán gondolkodott. A vasipari nagytőkével szemben nagy, hatalmas, az összes vasipari szakmákat egyesítő szakszervezetért harcolt élete végéig. 1903-ban meg alakult a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetsége. Első elnökévé Teszárszot választották. A később megalakult Magyarországi Szakszervezeti Tanácsnak is ő lett az elnöke és az is maradt halála napjáig. A pártvezetőségbe 1907-ben választották be és végig tagja maradt. Aelnöke, irányítója és felvirágoztatója volt az Általános Fogyasztási Szövetkezetnek is. Mindenütt ott volt, ahol a munkásosztály érdekeiért harcolni kellett és mindig az élvonalban küzdött. Mindennapi munkájában is a munkásosztály teljes felszabadításának, a kapitalizmus megdöntésének, a kizsákmányolás megszüntetésének forradalmi gondolata hevitette. 1915 október 15-én az izmosodó magyar munkásosztály lelkes ünneplésben részesítette Teszárszot, a hatvanéves harcost. Élete legnagyobb örömeinek és jutalmának munkástársai szeretetét tartotta. - 1914-ben érelmeszesedésben megbetegedett, asztmatikus fájdalmak kínozták. Hiába kérlelték, hogy kimélje magát. Élete minden értelmének a munkát tekintette. Halála előtt nyolc nappal még ő szerkesztette a Vas- és Fémmunkások németnyelvű szaklapját. Az egész magyar munkásosztály a saját halottjának tekintette Teszársz elvtársat. 1916 május 18-án halt meg, május 21-én temették el a Magyarországi Vas- és Fémmunkások központi szövetsége otthonából.

1940. 11. 1.

Kis Ferenc